

СВІТЛО У ВІКНІ

Значну частину життя я вірив, що цінність людини вимірюється тим, чого їй вдалося досягти. З роками я почав помічати, що люди, яких я пам'ятав найкраще, майже ніколи не збігалися з тими, хто отримав найвражаючіші результати. Я пам'ятав тих, хто залишався поруч, хто слухав, хто був присутній. Людська пам'ять пам'ятає не лише те, що ти зробив. Вона пам'ятає, як ти змусив інших почуватися.

Багато хто думає, що допомагати означає знаходити рішення. Я вже не такий впевнений. Люди, які справді допомогли мені, не завжди мали відповіді. Часто вони мали лише готовність залишитися. І цього було достатньо. Ми живемо в суспільстві, повному зв'язків і часто бідному на присутність — ми можемо зв'язатися з будь-ким за секунди, і все ж багато людей почуваються самотнішими, ніж будь-коли.

З віком я навчився, що багато проблем не просять негайного розв'язання. Вони просять, щоб їх пройшли. І коли проблему треба пройти, присутність варта більше, ніж компетентність. Я перестав відчувати обов'язок знаходити рішення для всього, і почав вирощувати іншу якість: доступність.

Люди забувають багато речей. Вони забувають слова, дати, навіть важливі події. Але вони рідко забувають, хто залишався поруч у потрібний момент. Ми не завжди можемо змінити те, що відбувається, не завжди можемо зцілити чи врятувати чи зрозуміти. Але ми можемо бути поруч. І набагато частіше, ніж ми уявляємо, присутності достатньо.

Ferdinando Frega
Gillette Man